

Flautista

Zobudil som sa uprostred hlbokkej noci. Snívало sa mi niečo zvláštne. Stál som uprostred bojového poľa. V ruke som mal meč a štít a okolo mňa ležali samé mŕtvoly. Niektoré som spoznával: ležal tam môj sused a z úst mu tiekol pramienok krvi. Bol tam aj môj šéf a okuliare mal nakrivo. Bolo tam aj veľa mojich kamarátov a vyzeralo to, že len spia, no videl som, že hrud' sa im už nedvíha. Nemohol som sa pohnúť z miesta a preto som zakričal. No ako to v snoch býva, z úst mi nevyšiel ani hlások.

No nebola to táto nočná mora, ktorá

ma zobudila. Zo dvora som počul slastnú hudbu. Pár sekúnd som počúval omamujúce tóny a potom som vstal. Na sebe som mal len svoju pyžamu ale mne vôbec nevadilo, že vonku mi budú mrznúť nohy.

Kútikom mysle som zabľúdil k svojej manželke, ktorá tíško spala vedľa mňa a na svoje dve deti, no hudba začala hrať hlasnejšie a ja som šiel za ňou. Prešiel som cez záhradu a vyšiel som na ulicu. Míňal som domy a bol som úplne omámený. Zvláštne tóny ma volali a moje nohy ich nasledovali. Nerozmýšľal som, čo bude ďalej.

Dostal som sa až na lúku za mestom a na kopci som uvidel chudého muža. Na sebe mal šaty pochádzajúce zo stredoveku a v tenkých prstoch držal flautu, na ktorej hral. Okolo flautistu sa zhromaždilo veľa mužov a pozerali na neho so sklenými očami. Pridal som sa do vzrastajúceho zástupu a prichádzali ďalší a ďalší, bolo nás tam okolo tisíc.

Zrazu sa flautista pohol, no na flautu hrať neprestal. My sme sa vydali za ním ako slepí za svetlom. Zem sa otvorila a pohltila nás tma.

Ani neviem ako ale stál som na hradnom dvore. Flautista bol stále

na čele a viedol nás dovnútra hradu. Moje nohy poslúchali hudbu a ani mi nenapadlo sa jej vzpierať. Prišli sme k zbrojnici, kde nás nejakí muži obliekali do brnenia. Hudba mi kázala stáť a ani sa nepohnúť. Do ruky mi dali ťažký meč a na hlavu prilbu.

Keď boli všetci oblečení, flautista za zasa pohol a išli sme von z mesta až za hradby. Tam na nás čakali nepriatelia. Neviem, či to boli naozajstní nepriatelia, no hudba hovorila, že áno, tak prečo jej neveriť. Flautista sa teraz stiahol do úzadia a my sme vytvorili bojové línie. Ja som bol hneď vpredu a

v žilách mi prúdil adrenalín. Zrazu nám flauta zozadu nakázala útok a ja som s bojovým pokrikom zdvihol meč a odťal hlavu prvému nepriateľovi. Jeho krv mi postriekala celú tvár, no ja som sa nad tým nezamýšľal a bojoval som ďalej. Flautista neustále hral a ako sa hudba zrýchľovala, tak aj ja som bojoval rýchlejšie a udatnejšie. Kútikom oka som pozoroval mojich spolubojovníkov, ale nikomu sa nedarilo tak ako mne. Táto nepozornosť však spôsobila, že jeden z nepriateľov na bodol do nohy. Pochytila ma zlosť a okamžite som ho zabil. Noha ma však pálila,

no ja som na sebe nedal nič spoznať a bojoval som o to nenávisťnejšie. Bojovali sme hodiny a nepriateľov stále viac a viac ubúdalo. Aj naša strana mala nejaké straty, no bolo to nič s porovnaním s tým, koľko sme ich my zabili. Zapichol som meč do posledného protivníka a víťazoslávne som zdvihol meč do výšky. Hudba v pozadí trochu utíchla, akoby flautista začínal byť unavený. Mysel' sa mi trošku vyjasnila a po prvý raz som si všimol tvár svojich protivníkov. Boli celé čierne ako uhol a oči mali červené. Celého ma striaslo a videl som zdesenie aj na iných tvárach.

No flautista zase začal silnejšie písať a v mojej hlave sa ozvala ďalšia prázdnota.

Ako vo sne sme odchádzali zase do hradu. Flautista nás zaviedol do obrovskej izby s posteľami. Prikázal nám pomocou flauty aby sme si ľahli na posteľ a zaspali. Moje oči sa teda na povel zavreli a moja myseľ sa uvoľnila.

Zdalo sa mi to ako chvíľa, no už ma flauta znovu ťahala z postele a navliekal som si svoje ťažké brnenie. Zistil som, že nohu mi počas spánku obviazali. Kútikom

mysle, tej, ktorú flautista neovládal, som si všimol, že je tu viac mužov ako predtým. Asi flautista ulovil ďalších do svojich radov.

A zrazu som užasol. Po spánku som mohol myslieť na veci, ktoré som chcel. Aj keď len minimálne, pretože tá časť mysle bola úplne malá. No stačilo to na to, aby sa mi začalo cnieť za manželkou a deťmi. To bola moja najdôležitejšia a jediná myšlienka.

Flautista hral a moje nohy sa pohybovali smerom k melódii. Vyšli sme za bránu, no nik tu nečakal. Flautista sa však nezastavoval a viedol nás cez

včerajšie bojové pole. Dnes už z neho bolo len spálenište.

Šli sme dlhé kilometre, cez lesy, úrodné polia a pasienky, brodili sme sa cez rieky a liezli po skalách. Po celom dni chôdze mi ten kúsok môjho rozumu hovoril, že som unavený a zranená noha ma bolela. Moje telo tento vnútorný hlas nepočúvalo a išlo stále vpred.

Po ďalších štyroch úmorných hodinách sme sa zastavili pred majestátnou bránou. Zastavili sme sa a čakali. O pár minút sa otvorila brána a spoza nej vyšli vojaci. Lenže vojakmi som ich ani nazvať nemohol. Väčšina z tohto „vojska“

boli starí muži. Mali sivé vlasy aj fúzy a okolo očí sa im ako pavučiny tiahli vrásky. A navyše ich odev nezodpovedal boju. Na sebe mali len otrhané šaty, v ktorých asi každý deň robili svoje domáce práce, či už to bolo kŕmenie hydiny alebo pasenie kráv.

No čo ma najviac zarazilo bol ich bojovný výraz v očiach a číra nenávisť odrážajúca sa z ich postoja. Bolo však evidentné, že si idú po smrť. Flauta ale pridala na intenzite a aj moje vlastné zmýšľanie sa stratilo a nahradila ho chuť zápasit'. Sekal som hlava-nehlava a moje kroky sa pohybovali

podľa tónov hudby. Bolo to ako tanec: mykal som sa, uhýbal, chúlil a odsekával končatiny.

Táto bitka bola ľahšia než tá predtým. Otreľ som si meč zašpinený od krvi do otrhaného oblečenia nejakého mŕtveho starca a vrátil meč do pošvy.

Flautista sa zasa postavil na čelo skupiny a išli sme ďalej. Išli sme dobývať ďalšie osady a kráľovstvá, išli sme dobývať svet. Moje telo bolo unavené, no moja myseľ bola flautou nabádaná k pochodu, ktorý nemal konca. Pred sebou som videl mužov, ktorý ledva dvíhajú nohy. Aj oni už išli z posledného.

Zrazu vedľa mňa niekto odpadol. Všetci sa na povel flauty zastavili a priamo mne flauta prikázala, aby som sa išiel pozrieť, čo sa to deje. Bol som na jednej strane pyšný za to, že som to bol z tej tisícky mužov práve ja, ktorý to mal urobiť, no zároveň som bol vystrašený. Zohol som sa k mužovi, ktorý bezvládne ležal na zemi. Skúsil som mu nahmatať tepnu na krku, no zistil som, že ju necítim a teda že srdce mu už nebije. Ostatní muži stáli usporiadaní v zástupoch a nikto sa ani nepozrel smerom k mŕtvemu mužovi.

Flautista sa predral k nám a keď aj

on uvidel , že muž už nie je živý, odstrčil ho a nechal ho ležať. Popritom mi flauta v hlave prikázala vstať a postaviť sa do rady na miesto, no ja som sa vzpíeral. Cítil som ľútosť k tomuto mužovi a nenávisť k flautistovi. No flauta pridala na intenzite a ja som ju musel poslúchnuť.

Popritom som si však uvedomil, že hudba už neovláda ďalšie zákutie mojej mysle. Teraz som sa už začal sústrediť aj na ďalších ľudí, ktorých som mal rád. Boli to moji rodičia a moji súrodenci. A samozrejme som rozmýšľal aj o mojej manželke a o mojich deťoch.

No stále to nebolo ono. Ešte stále ma flauta ovládala a nemohol som si len tak povedať, že odchádzam. Počas tejto cesty, o ktorej som nemal ani poňatia, kde končí, som sa aspoň utešoval myšlienkou na moju najbližšiu rodinu. Avšak v hlave sa mi zatiaľ objavila len obrázok, na ktorej sme boli všetci spoločne, nič viac, ale ani nič menej.

Po dvojdňovom pochode sme stratili ďalších troch mužov a keď to vyzeralo, že vojaci nespravlia už ani krok, flautista zastavil pod jedným stromom a dovolil nám oddýchnuť si. Na rozkaz flauty si

všetci koordinovane ľahli a v momente sme všetci zaspali.

Zobudil som sa sviežejší a odpočinitejší, no stále som sa necítil fit. Po tomto spánku som viac vnímal moje ľudské potreby ako hlad či smäd. Predtým som ani nevedel, že mám nejaký žalúdok, no teraz som cítil krče spôsobené hladom. A navyše ústa som mal úplne vyprahnuté a v hrdle som cítil prach.

A zasa nás pribudlo. Možno preto som nad sebou získaval čoraz väčšiu kontrolu a flautistovi sa to

vymyká z rúk.

Vydali sme sa ďalej. Príroda bola všade rovnaká a bola to obrovská nuda. Všade samé lesy a lúky a mňa z tej zelenej farby začali štípať oči. Po asi troch hodinách chôdze sa pred nami začal črtat' hrad. Bolo tam veľmi veľa vežičiek a hradby okolo hradu boli obrovské. Keď sme prišli bližšie, uvidel som pred sebou vojsko. Už to neboli neskúsení a na smrť vydesení vojaci ako z predchádzajúcej bitky. Títo boli silní, dobre vyzbrojení a navyše trénovaní. Oči mali kruté a nemilosrdné.

Flautista vydal na flaute rozkaz a

všetci sme tasili meče. Flautista vydal ďalší tón a my sme sa rozutekali. Niektorí aj bojovne zakričali ako ja pri mojej prvej bitke. No teraz som to neurobil, len som utekal oproti nepriateľom. A zrazu sa v mojej hlave ozval hlas mojej mamy, ktorá ma celý život poučala, až mi to niekedy liezlo na nervy. No teraz sa mi vynoril v podvedomí jej nádherný materský hlas a hovoril mi:

„Dieťa moje, aj keby na tom závisel celý tvoj život, nikdy nezabi iného človeka. Vieš, ako hovorí písmo: Miluj blížneho ako seba samého. Toto si pamätaj a nikdy na to

nezabudni.“

S mečom nad hlavou som zastal a udialo sa čosi neskutočné. Vrátila sa mi celá moja slobodná vôľa, nikto mi už neprikazoval. Rozhliadol som sa okolo seba a bol som úplne v šoku. Vedľa mňa bojovalo veľa mužov. No najhoršie na tom bolo, že niektorých som spoznal.

Bol tam Henry, môj sused. Bol tam Charles, môj kamarát, s ktorým som rád hrával karty. Bol tam aj Rob, môj spolupracovník. Ale upútala ma najmä jedna tvár.

Bola to tvár môjho brata!

Rozutekal som sa k nemu a keď som

sa ho už-už dotýkal, otočil sa a na mňa sa pozerali oči úplne rovnaké ako mám ja sám. No v jeho očiach sa nezračilo poznanie, bola tam len prázdnota. Pozdvihol meč a zaťal ho do mňa.

Mojím telom prenikla bolesť až mi do očí vyhrkli slzy. No to nebola tá najväčšia bolesť, ktorú som v tej chvíli cítil. Bolo to sklamanie. Sklamanie z toho, že môj vlastný brat ma nepoznal a že on sám do mňa vbodol meč. Asi si myslel, že som jeho nepriateľ.

Klesol som na zem a plakal som. Brat zatiaľ bojoval a zabíjal ďalej. Zrazu vo mne vykvitla nenávisť

k flautistovi. Našiel som v sebe posledné zvyšky síl, priplazil som sa k svojmu meču, ktorý som upustil a vybral som sa k flautistovi. Prišiel som sa k nemu zozadu a keď bol otočený chrbtom ku mne, vbodol som mu meč do chrbta. S mečom v tele sa otočil ku mne a so zdesením na tvári sa na mňa pozrel. Potom spadol mŕtvy na zem. Ja som sa zvalil vedľa neho a v posledných sekundách svojho života som si spomenul na sen, ktorý sa mi snil tesne pred tým, než ma omámila hudba. No namiesto mojich kamarátov ležiacich na zemi som na zemi ležal ja.

A vlastný brat sa obrátil proti mne len kvôli nádherným zvukom flauty. Ešte som začul, ako sa ostatní vojaci preberali z omámenia. Výskali radosťou a hádzali meče na zem.

Posledná myšlienka patrila mojej manželke: milujem ťa.